



Я стояла посеред ванної кімнати, вкотре поринувши в боротьбу зі своїм волоссям. Омріяний джекпот — зачіска.

Мої шанси на перемогу були поганенькими. Що б я не пробувала зробити за допомогою гребінця, щітки або фена — кожне пасмо продовжувало стирчати, як йому заманулося. Після третього маминого запрошення до сніданку (тепер уже у формі незадоволеного волення знизу) я капітулювала. Та й що ще мені залишалося? Я й через дві години не досягла б бажаного результату.

Тому я побігла на кухню і замість привітання окинула родинне коло похмурим поглядом. Потім насипала собі медових кульок, здобрила їх додатковою ложкою цукру і залила молоком.

Мій брат Макс, який, обравши суспільствознавство своїм факультативом, кожен ранок відтоді проводив за читанням газети і, як завжди, не міг не розтулити свою пельку:

— А я думав, ти збиралася щось робити зі своєю вагою.

Він сказав це, не відриваючи очей від газети, — то було б забагато честі. Я не стала відповідати з тієї ж причини.

Мама, як завжди в таких випадках, спробувала розрулити конфлікт. Офіційно вона була помічницею адвоката, а фактично — спеціалісткою з невдалих відволікальних маневрів.

— Що ще було в бандеролі, яку надіслала Андреа? — поспіхом запитала вона.

— Нічого, чого б не могла вберегти від тебе таємниця листування.

Мистецтво водночас якнайшвидше заpixатися їжею та розмовляти я вже встигла опанувати до такого рівня, що могла займатися цим навіть уві сні.

— Хіба це не нормальне питання? — почала виправдовуватись мама, а Макс і тут не втримався:

— Стартовий пакет для боротьби із зайвими кілограмами.

Це стало останньою краплею, яка переповнила чашу терпіння мого батька. Доктор Бенедикт Карбон, який примудрився стати батьком двох ненависних одне одному дітей і чоловіком їхньої доведеної до розпачу матері, відклав свій ніж убік.

— Від сьогодні ми це полишимо.

Ми спантеличено глянули на нього. Зазвичай наші традиційні сніданкові чвари проходили повз нього, не удостоєні жодної уваги.

— Це снідання разом. — Тато подивився в мамин бік. — Тіно, я знаю, ти думаєш, що воно допомагає нам почуватися однією командою. Але я щоранку виходжу з-за цього столу геть змучений. І поводжуся з першими пацієнтами так, ніби вони мої запеклі вороги, тому що мені треба на когось вилити підчеплений тут поганий настрій. Відтепер ти залишатимешся в ліжку, щоб краще виспатися, а я питиму каву в зимовому саду, залишивши цим двом по зерновому

батончику на столі. А тебе будитиму, коли вони вже підуть геть, і таким чином хоча б ми вдвох зможемо залишитися неушкодженими.

— Це вже пасивна агресія, — сказав Макс, прибираючи з лоба нагельоване до бетонної твердості пасмо волосся.

Тато спокійно подивився на нього.

— Можливо. Але такий наш новий план від завтра. І до того часу, поки хтось із вас не виселиться, а там подивимось.

— Мені подобається, — сказала я, підвелася і витягла з шафи свою джинсівку. Для нашої матері такий розвиток подій за сніданком виявився закрутим. Оскільки вона не могла знайти, що відповісти, то заходилася мовчки витирати і без того чисту поверхню стола поруч із мийкою й отямилася, коли я вже стояла на порозі.

— Еллі, Юле заїде по Макса! Ти могла б поїхати з ними!

— Я також могла б сама ампутувати собі ногу, — відповіла я, перекикуючи розпачливе братикове «О ні!», і повернулася до нього: — До речі, передавай вітання Юле. Їй би теж не завадило щось зробити зі своєю вагою.

Помста не милує безневинних.

Оскільки з Бад-Вайбаху в нашій гімназії вчилася лише двоє людей, яким доводилося добиратися туди автобусом о 6:50, загадка сигаретного диму з кущів одразу за зупинкою недовго лишалася нерозгаданою. Особливо з огляду на те, що кашляння з цих кущів підозріло нагадувало голос моєї єдиної і тому найкращої подруги.

— Відколи це ти палиш? — запитала я в кущів.

— А-а-а! — заволали вони у відповідь. — Ти що, з глузду з'їхала? Так лякати! — Голова моєї подруги Крістіне Ґертнер виринула з листя.

Я запитально подивилася на неї, Крістіне роздратовано закотила очі.

— Гей, ми за крок до восьмого класу! Де всі круті палять. Тепер у нас є можливість почати спочатку!

— Почати палити? — про всяк випадок уточнила я. Із Кріссі ніколи не знаєш, у які нетрі вона вже забралася подумки.

— Почати з чистого аркуша! Я про наш статус! Поки що ніхто не палить! Ні Леон, ні Алекса, ні Саміра. Ми можемо стати новаторами!

Крістіне вигребла з кишені освіжаючий спрей і щедро зросила ним свою ротову порожнину. Але вмудрилася при цьому невчасно вдихнути і знову закашлялася.

— Можливо, тобі варто одразу почати зі справжніх наркотиків. Екстазі чи щось таке. Щоб не задихнутися ненароком від спрею. І почнеш набагато раніше за усіх інших.

Я поплескала її по спині, щоб допомогти відновити дихання. Автобус під'їхав, і Кріссі ображено покрокувала до нього.

— Яке ж ти дурбецало! — кинула вона мені через плече.

Так, іноді це було правдою, і все ж я мала трохи реалістичніший світогляд, ніж Крістіне. Я зайшла в автобус слідом за нею і сіла поруч. Звісно, нам на двох знову дісталася одне широке подвійне місце за водієм. Оскільки Бад-Вайбах був передостанньою зупинкою на маршруті, вибирати особливо не доводилося.

— Потрібна домашка з математики? — примирливо поцікавилась я.

Крістіне, яка й досі пахнула на всі боки спреєм для порожнини рота й ображено надимала губи, кивнула. Коли вона закінчила переписувати собі потрібні частини моєї до-

машки, її настрої знов став радісним і сонячним. Чого, на жаль, не можна було стверджувати про решту дня.

Понеділок був найгіршим днем тижня. Він починався з математики (оцінки зараз такі: я завдяки сприянню долі підтягнулася до слабенької трійки, а Кріссі й досі залишається зі своєю двійкою), далі йшла фізика (ми злагоджено трималися за свої хиткі троячки) і хімія (Лізі — двійка, Крістіне — трійка з плюсом, появу якої вона й сама не могла пояснити). Сумна кульмінація дня: історія, яка сама собою стала б цікавим предметом, якби нам не пощастило мати істориком найнуднішу людину цього світу, пана Рюба. Потім французька з мадам Айффлер (у теорії теж могло б бути цікаво, але я й досі розуміла лише половину), і на завершення наш класний керівник і заодно вчитель рідної мови, Віктор Венц. На жаль, ішлося не про мову, а про так звану класну годину, описану на нашому нудотному шкільному сайті ось як: «Ця година не присвячена якомусь конкретному предмету, і тому її можна використовувати для різних цілей. Основна увага може приділятися індивідуальним темам, які зачіпають життя класу, соціальним тренінгам та дискусіям».

Це в теорії. А на практиці класна година, як правило, використовувалася, щоб обрати старосту, хоча речення «Леоне, ти залишаєшся старостою ще на один рік» могло б значно скоротити цю процедуру. Іноді класна година перетворювалася на «годину креативу», тобто можна було очікувати, що Алекса та її найкраща подружка Анна зачитують чергову порцію своїх віршів, які завжди звучали на один лад, а решта їхньої тусовки співатиме їм хвалебні оди. Час від часу хтось із класу знаходив якусь проблему, яку пан Венц заходився обговорювати з серйозним виразом обличчя — відносно симпатичним,

як на вчителя. Але на сьогодні не було заплановано ні виборів старости, ні віршів, ні вигаданої кризи, яка змогла б врятувати нас від того, що підготував для нас пан Венц.

— У нас є час до одинадцятого червня, — оголосив він. — Цей день обрали для проведення шкільного свята. І керівництво вирішило цього року випробувати дещо нове.

— От лажа! — прошепотіла Кріссі, позбавивши мене необхідності озвучувати аналогічну думку.

Пан Венц несхвально зиркнув на нас і продовжив:

— Останні кілька років теми для шкільних свят, як ви знаєте, були пов'язані з історичними періодами або порами року.

Так, це було правдою. Я здригнулася, згадавши «Життерадісне Середньовіччя», коли мені довелося в костюмі блазня продавати талончики шкільної лотереї. Вдалося продати аж три штуки. Зрештою Алекса (відповідно до статусу вбрана в сукню принцеси) вирвала в мене з рук кошик із талончиками, тому що в неї вже всі закінчилися. Минулорічна тема — «Літо» — сподобалася мені більше, оскільки я тоді якраз вчасно підхопила тематично узгоджений літній грип. Правда, трохи гризла совість, оскільки Кріссі через це довелося успадкувати мою роль живої реклами безалкогольного пляжного бару.

Пан Венц потроху набирив обертів.

— Цього року ми хочемо показати, що наші шкільні свята можуть бути чимось більшим, ніж «Кожен клас щось там собі вигадує, аби показати іншим». Ми хочемо показати, що наші школярі можуть усе. «Разом — за всі межі!» — таке наше гасло цього року! — Урочистий погляд учителя облетів увесь клас, тому мені неважко було здогадатися, що запропонував це гасло не хто інший, як наш класний керівник. — Ну, люди, як вам? — Він захоплено заплескав у долоні.

За цим розпочалася шалена підлабузницька оргія, жалюгідність якої було важко переплюнути. Одне «Супер!» змінювалося іншим, і кожне з них супроводжувалося багатослівним поясненням, чому це є найкращою ідеєю з часів винаходу колеса. Імітація неймовірного захоплення розпочалася і тоді, коли пан Венц описав практичну реалізацію цієї ідеї. А закінчилося все аж через півгодини, коли фінальний гонг, тобто дзвінок на перерву, перервав мої муки.

Привіт, щоденнику!

Та-а-а-ак, знаю, я сказала, що більше ніколи не торкатимуся тебе. Але треба ж кудись виплескувати свою фрустрацію. Кріссі знову не допетрала, яка дурня це супер-пупер-революційне гасло венца. Вона й справді вірить, що це наш черговий шанс піднятися в очах оточення.

Відтоді, як Венц зійшовся з цією тіткою з партії зелених, він вважає покращення світу своїм святим обов'язком. І тому радісно втягує підопічних у чергове лайно. А дехто з них — див. пункт «Кріссі» — ще й вірить, що ця його ідея дійсно може покращити світ.

ЗМІШАНЕ шкільне свято — я й досі не можу цього збагнути. Ще й із жеребкуванням. Кожен клас поділять на три групи, з оригінальними позначеннями «1», «2» і — несподіванка — «3». Перша група нашого класу розроблятиме власний проект разом із першими групами інших класів із нашої паралелі. Спочатку відбудеться установча зустріч, щоб усі могли роззнайомитися, під час якої кожен охочий зможе запропонувати власну ідею. А потім для проекту оберуть трьох очільників. У Кріссі майже сльози навернулися на очі, коли вона зрозуміла, що разом з Алексом потрапила до третьої групи. Вона широко мріє, що зможе очолити спільний проект разом із нею та ва-

несою з 7-Б (так це та, що пройшла в другий тур на «Шукачах талантів», оскільки журі, очевидно, було глухим).

До речі, я вже й зараз знаю, що в моїй групі «2» проект очолюватимуть Леон, його найкращий друг Рафасель з Б-класу і брат-близнюк останнього Єремїас із В. Оскільки решта завжди підхоплює пропозиції Леона — ще б пак, недарма ж він офіційний шкільний представник середніх класів, — можна досить упевнено очікувати, що наші лави підготують щось видовишне: кафе або намет із лотереєю чи навіть намет із лотереєю і прибудованим до нього кафе. Я дочекатися не можу, коли мені оголосять, у яку зміну мене призначили мити посуд: у першу чи в останню. Треба було минулого року поцупити з лабораторії одну з пробірок із живильною рідиною і заселити туди культуру мого літнього грипу. Тоді я б змогла перед святом підмішати її собі в сніданок до медових кульок і вишукано уникнути своєї долі. А так лишається хіба що врізатися у щось на велосипеді, але для такого я занадто вже боягузка.

Ще гірше за саме свято, до речі, виявилася додаткова вигадка венца, яку він назвав «вільний час». У цій назві нема ні крихти правди. Вільним часом це можна було б назвати, якби для усієї цієї гідотної підготовки можна було б пожертвувати, скажімо так, уроком хімії. Але ні, вільний час означає лише те, що відтепер мої вихідні фактично починатимуться на дві години пізніше, тому що на сьомому та восьмому уроці в п'ятницю ми плануватимемо проекти до шкільного свята.

Піду з'їм щось, хоча зараз мені хотілося б радше проблюватися.





— Кафе? — Мій батько з наморщеним лобом засунув про-  
дукт кропіткої, філігранної роботи (власноруч підго-  
товлену раклетну<sup>1</sup> суміш) у раклетницю. — Вам потрібно  
тричі залишатися на два додаткових уроки, щоб підготувати  
кафе до шкільного свята?

Я лише фуркнула у відповідь. Та й що я могла сказати? Що  
кафе — то інноваційний прорив у галузі організації шкільних  
свят? І тому його можна втілити в життя лише після низки  
нескінченних дискусій?

А от Крістіне, яку я завжди запрошувала на наш традицій-  
ний березневий раklet, відчувала себе зобов'язаною всту-  
питися.

— Спочатку ж треба обрати очільників проекту, на це  
й пішла перша зустріч. А на наступній ми брейнстормили —  
кожен казав, які в кого є ідеї, а сьогодні ми ухвалили рішен-  
ня. І так в усіх групах.

---

<sup>1</sup> *Раклет* — страва, що готується з розплавленого жирного сиру  
у спеціальній печі — раклетниці.

— Що було твоєю ідеєю, Ліззі? — вигукнула з тераси тітка Андреа. Вона після кожної порції раклету виходила туди на одну сигарету, «щоб не погладшати», за її власними словами. І як би я не любила свою тітку, небезпечнішого прикладу для наслідування для Кріссі зараз було годі й шукати.

— В Еллі немає жодних ідей, — відповів замість мене мій дороженький брат. — Еллі може тільки без упину скаржитися.

— Можна ми вже піднінемося нагору? — запитала я.

Звісно, мені більше хотілося висловити свою сестринську любов не менш уїдливою відповіддю, але це вилилося б у чергову сварку, а мені не хотілося ганьбитися перед іншими. Адже, окрім тітки Андреа, за столом також були татів друг Зіггі та його дружина Еріка. До того ж моя пропозиція й справді була на нульовому рівні.

Але Кріссі стала на заваді моему планові втечі.

— Я ж іще не закінчила їсти... — промовила вона, готуючи собі наступну порцію раклету, з салом та горошком.

— То яка в тебе була ідея, Еллі? — запитала мама, черговий раз доводячи повну нечутливість до проблем власної доньки.

Я вирішила задовольнити всіх філософською відповіддю.

— Ідея має сенс, якщо існує можливість втілити її в життя.

На жаль, відповідь не мала бажаного ефекту. Мама лише засміялася.

— Гарній ідеї завжди можна знайти застосування!

— Ми б і сьогодні жили, як у кам'яну добу, якби кожен так думав, — додав Зіггі.

— Так, — не відставала від нього Еріка. — Це, так би мовити, частина відповідальності перед суспільством, яку має нести кожен із нас.

Подумки я називала цю парочку лише горе-батьками, відтоді як дізналася, що в них є син, але вони вже з першого класу спихнули його до інтернату. А тепер люди, які позбавлялися власних дітей, щойно ті починали самостійно мислити, вирішили розповідати мені щось про відповідальність перед суспільством!

Я втупилася в свою порцію раклету. Бульбашки зі шкварчанням розповзались поверхнею сиру і якнайкраще ілюстрували те відчуття, що ширилося зараз у моїх грудях.

— Якщо нічого не кажеш, — втрутився тато, — безглуздо нарікати, що рішення ухвалюють інші.

Усі закивали. Очевидно, вважаючи це гідним завершенням дискусії, але в мені вже закипало.

— Еріко, чогось вип'єш? — Мама поспішно наповнила порожній келих. Можливо, вона вже мала похмуре передчуття того, що праворуч від неї от-от вибухне вулкан. І хоча зазвичай мамині паранормальні можливості не давалися взнаки, сьогодні вони спрацювали на відмінно.

Під час більшості таких нікому не потрібних дискусій я не відкривала рота, але сьогодні мені урвався терпець. Мені не хотілося влаштувати бунт, я б могла перетерпіти ще кілька годин споживання їжі та розмов ні про що. Але я не збиралася миритися з тим, що моє життя, мою поведінку і мою думку розносять на друзки потоком банальностей.

— Коли ти щось кажеш, а інші сміються з цього, то швидко привчаєшся мовчати, — не витримала я.

Тато, звісно, не розпізнав серйозності того, що відбувалося цієї миті.

— Ну, це ж залежить від того, що ти кажеш... — люб'язно пояснив він, тягнучи руку до графіна.

— Ні, не залежить, — відповіла я. — У моєму світі — ні,

і я не думаю, що в цьому плані щось зміниться на краще, коли я досягну вашого віку. Усе залежить від того, хто каже. А коли ти посміховисько, то з усього, що ти кажеш, будуть лише сміятися.

Диск із ненав'язливою фоновою музикою саме вчасно закінчився. За столом запанувала тиша.

Я підвелася, поклала серветку на тарілку і сказала:

— Я буду нагорі.

Моя мати ще щось вигукнула мені в спину, але я вже встигла захряснути двері.

За хвилину в двері моєї кімнати постукали. Потім вони прочинилися на шпаринку. Тітка Андреа зазирнула всередину.

— Можна?

Я кивнула.

Андреа зачинила за собою двері й підсіла до мене на ліжко, поки я виймала з вух навушники MP3-плеєра. Мовчання на кілька секунд заповнило кімнату і втекло у прочинене вікно.

— Усе так погано? — запитала Андреа.

Я задумалася. Наскільки кепсько бути найбільш непопулярною дівчиною в класі? Тією, яку не запрошують на жодну вечірку, щоб не зіпсувати святкової атмосфери? Наскільки це погано, коли кожна твоя відповідь на уроці супроводжується або сміхом, або стогоном, або і тим, й іншим одночасно? Коли кожна перерва означала, що я проведу наступні п'ятнадцять хвилин у компанії Кріссі, яка і так кожен урок, за винятком релігії, сиділа поруч?

Я знизала плечима. Я вже звикла до цього. У мене не виникало думок про самогубство або нападів страху від того,

що мені щоранку треба йти до школи. Бо те, що на шкалі популярності нашого класу моє місце було в самому низу, видавалося чимось нормальним. Принаймні я була там не одна, а в звичному товаристві Крістіне.

— Твоя подруга каже, що тебе зараз краще залишити на самоті. Мені піти?

— Ні. Усе нормально.

— Усі й правда сміються з тебе?

Я встала й увімкнула старий ноутбук, який успадкувала від Макса. Відкрила сторінку «Фейсбуку» і поставила курсор у пошуковий рядок. Потім жестом запросила свою тітку пересісти на мій офісний стілець.

— Набери моє ім'я.

Андреа набрала його і стала роздивлятися результати.

Профілю з цим ім'ям не знайшлося, натомість воно згадувалося в трьох групах.

— Застосування функції Карбон, — прочитала Андреа.

— Так, — підтвердила я. — Це про мене. Тут мої однокласники вигадують, на що спроможна така функція. Ось класика жанру: «Якщо треба погладшати, вона додасть кілька кіло». — Я чмихнула. — «Також вона дарує речі зі знижкою з найдешевших магазинів. Або якщо у тебе завеликі груди — скористайся функцією Карбон — і їх як не бувало».

Моя тітка розгублено подивилася на мене.

— Але ж це анітрохи не дотепно. Ці жарти пласкі... й ідіотські!

Я знизала плечима й сказала:

— Ще більшою популярністю користується «Пісня про Ліззі». Глянь сама!

Андреа почала читати.

*Ліззі Карбон,  
Світ міг би бути настільки чудовим.  
Ліззі Карбон,  
Настільки чудовим без тебе.  
Ліззі Карбон,  
Вирушай до Уганди.  
Ліззі Карбон,  
І з'їж там усе.*

— Тут навіть рими немає! — обурилася Андреа, продовжуючи далі продивлятися текст пісні.

— А її й не треба. І дотепність тут теж не важлива, — пояснила я. — Головне, щоб це було проти мене.

Тітка Андреа застогнала. І це я ще не стала розповідати їй, що на останньому дні народження Йонаса Рьолера він та його група під численні оплески вперше виконали всі двадцять три куплети цієї пісні.

— Можливо, тепер тобі зрозуміліше, чому мене трохи дратує, коли всі кажуть, що мені варто активніше взаємодіяти з однокласниками. Мама й тато люблять підкреслювати, що навчання в гімназії було найкращим часом їхнього життя, але в мене все по-іншому.

Тітка кивнула.

— А ти вже показувала їм оце все? — запитала вона, киваючи на монітор.

— Та хай Бог милує, — сказала я. — Тато б, напевне, розпочав велетенську кампанію проти кібермобінгу<sup>1</sup>, яка не принесе мені нічого, крім ще трьох таких сторінок на

---

<sup>1</sup> Умисні обра́зи, погрози тощо за допомогою сучасних засобів комунікації.

«Фейсбуці». А мама б сказала, що такі вже вони ці підлітки і що мені треба поговорити зі своїми однокласниками про те, як сильно це все мене ображає. У неї, на жаль, дещо наївні уявлення щодо сучасної молоді.

— Думаю, ти трохи недооцінюєш свою матір, — сказала Андреа. — Вона якраз нещодавно казала мені, як їй шкода, що ти їй майже нічого більше не розповідаєш. — Можливо, оця гидота... — вона ще раз з огидою подивилася на мій ноутбук, — все ж варта розмови.

Я похитала головою.

— Повір, тітонько, мої історії не годяться для батьківських вух. І це, до речі, означає, що ти їм також нічого не станеш розповідати.

Андреа неохоче підняла догори вказівний палець.

— Чесне слово тітки, — промовила вона. — Але тільки коли ти пообіцяєш, що зателефонуєш мені, якщо я якось зможу допомогти.

— Чесне слово племінниці, — відповіла я.